

La font que fon Jordi Lafon

Jordi Lafon, un artista que viu al Vic de Josep Vernis, de Joan Furriols o de Víctor Sunyol, acaba d'inaugurar l'exposició *Aquí no passa res* a la galeria d'art el quadern robat (a Barcelona).

El quadern robat és una galeria que hi ha en un pis modernista de l'Eixample, on l'espai domèstic atorga a les obres d'art una dimensió més propera. La galeria és de l'Anna Belsa i el Carles Meléndez, que fa uns poemes visuals molt bons i no els ensenya gairebé mai a ningú, només a l'Anna. L'Anna i el Carles es van casar gràcies a Joan Brossa, que quan va veure aquests poemes a la Galeria Joan Prats amb l'Anna, li va dir que s'havia de casar amb ell (i ella així ho va fer). L'Anna va treballar molts anys a la Galeria Joan Prats abans d'obrir el quadern robat, on s'encarregava de la programació i on va organitzar les primeres exposicions d'artistes com Jordi Alcaraz, Joan Furriols o Chema Madoz, entre d'altres.

És fabulós que la primera exposició a Barcelona del vital Jordi Lafon sigui al quadern robat. Si haguessin robat el quadern d'*Aquí no passa res* se'l trobaria un pastor o un tractor pel camí, l'obriria i en sortiria vida (o art).

Jordi Lafon fon moltes fonts (molts fronts). El seu treball respira història i procés, m'imagino que quan agafa una cosa li comença a preguntar mil coses, i aquesta cosa deu experimentar una mena de psicoanàlisi i acaba per deixar-se manipular per ell —amb el benentès de manipulació artística— fins a transformar-se en una cosa heroica, una supercosa o una cosa extraordinària.

Durant un temps, Lafon feia unes caminades amb el seu pare que es poden ben bé emmarcar com una obra d'art: el record d'un recorregut amb una persona i la seva conversa (o silenci) és "art", si així ho volem. Perquè tot pot ser art —com l'urinari de Duchamp, les carxofes o les joguines— i tot pot deixar de ser-ho, també. Tots som artistes, tot art és cosa i tot artista és subjecte. I al meu entendre, doncs, el més interessant (preuat) és el conjunt integral de tot: d'art-vida, cosa-persona, concebre (plantejar-se) la vida sencera com una obra màgica (artística). Diu Carles Hac Mor en un poema que és una reflexió sublim, una brúixola o un mapa: "Allò més poètic consisteix a sospitar que tot és llavor".

A l'exposició *Aquí no passa res* hi ha una obra feta amb claus de penjar quadres que val la pena parar-hi compte. Fa dies que hi penso: no sé si es tracta d'una reunió de claus internacionals o bé si són claus d'obres històriques com el crit de Munch, la Mona Lisa o els gira-sols de Van Gogh. Potser Lafon ha anat a cercar-los per museus del món tot explicant-los la idea de fer la seva obra i els ha convençut de canviar els claus originals que subjectaven aquestes obres per uns altres que portava ell (que devia comprar a una ferreteria de Vic). Quan el vegi l'hi preguntaré. Segur (sospito) que Lafon sospitava que els claus eren llavor.